

BINNEN ZONDER BELLEN

De open grenzen van de Europese Unie:
meer immigratie, meer problemen

Philip CLAEYS

ISBN: 978-90-90276-89-2

Het gaat niet goed met de Europese Unie. De eurocrisis is daar de meest in het oog springende illustratie van. De problemen met de euro zijn echter zo omvangrijk en ingrijpend dat ze een andere, minstens even grote mislukking in de schaduw zetten: het 'Europa zonder binnengrenzen', ook gekend als de Schengenruimte.

De controles aan de binnengrenzen zijn weggevallen, maar de buitengrenzen zijn zo lek als een zeef. Dat was niet de afspraak.

Er zijn overigens niet alleen problemen met de immigratie van buiten de Europese Unie. Ook binnen-Europese immigratiestromen zorgen voor grote moeilijkheden.

De Europese Unie heeft de voorbije jaren altijd maar meer bevoegdheden naar zich toe getrokken. Er is nu zelfs al sprake van een gemeenschappelijk asiel- en immigratiebeleid. Dat 'beleid' heeft nieuwe problemen veroorzaakt, zonder evenwel de bestaande problemen op te lossen. Het heeft ertoe geleid dat de immigratiestromen naar Europa groter dan ooit tevoren zijn, en dat de lidstaten in de praktijk niet meer over de democratische mogelijkheid beschikken om zelf te beslissen wie hun grondgebied mag betreden, en onder welke voorwaarden.

Het is meer dan tijd om een balans op te maken, en om daaruit de nodige conclusie te trekken:

we moeten af van 'Schengen', en de lidstaten moeten opnieuw zelf hun asiel- en immigratiebeleid voeren.

Schengen: het Europa zonder (binnen)grenzen

Schengen is een plaatsje in Luxemburg waar het gelijknamige akkoord werd ondertekend in 1985. De Schengenruimte is een zone waarbinnen geen grenscontroles worden uitgevoerd tussen de landen die er deel van uitmaken. Enkel de buitengrenzen zouden worden gecontroleerd. Het systeem kwam in voege in 1999. Momenteel maken 26 landen deel uit van de Schengenruimte: alle lidstaten van de Europese Unie, met uitzondering van Groot-Brittannië, Ierland, Cyprus, Bulgarije en Roemenië. De niet-EU-landen Zwitserland, Noorwegen, IJsland en Liechtenstein zitten ook in de Schengenzone. Dat is niet het geval met Monaco, San Marino en Vaticaanstad, maar deze staten voeren geen immigratiecontroles uit bij mensen uit Schengenlanden.

‘Schengen’ gaat niet alleen over het al dan niet controleren van grenzen. Als gevolg van het instellen van de Schengenruimte moet er meer samengewerkt worden op politieel en gerechtelijk vlak. Meer en meer sluit de Europese Unie met landen van buiten de EU akkoorden over visumvrijstelling, akkoorden die in de hele Schengenruimte gelden. Het Schengenakkoord is een essentieel onderdeel van wat moet doorgaan als het gemeenschappelijke asiel- en immigratiebeleid van de Europese Unie.

De theorie oogt jammer genoeg mooier dan de realiteit. Indien men het wegvallen van de controles aan de binnengrenzen als een na te streven doelstelling op zich zou beschouwen, dan is Schengen een weergaloos succes. De binnengrenzen worden niet meer gecontroleerd. Deze doelstelling is voor 100% gerealiseerd.

Met het tweede luik van het Schengen-principe - het controleren van de buitengrenzen - is het echter helemaal anders gesteld. Het is immers gemakkelijker om grenzen niet te bewaken dan dat wel te doen. Op veel plaatsen zijn de buitengrenzen van de Europese Unie zo lek als een zeef. Dat betekent dat er jaarlijks honderdduizenden vreemdelingen illegaal de Europese Unie binnenkomen. Eens ze op het grondgebied van een Schengenland zijn, kunnen ze - 'dankzij' het wegvallen van de binnengrenscontroles - ongestoord reizen van het ene Schengenland naar het andere.

Voor mensen met slechte bedoelingen, zoals illegalen, mensenhandelaars en de georganiseerde misdaad in het algemeen, schept Schengen natuurlijk prachtige mogelijkheden en opportuniteiten.

Frontex: dweilen met de kraan open

Frontex, het EU-agentschap voor de bewaking van de buitengrenzen, brengt regelmatig verslag uit van zijn werkzaamheden en publiceert daarbij heel wat cijfermateriaal. Zo ook in de jaarlijkse risico-analyse, in de uitgave van 2012¹ die betrekking heeft op gegevens uit 2011.

Tussen de grensbewakingsposten werden in 2011 140.980 illegale vreemdelingen gevat, een stijging van 35% ten opzichte van 2010. Daar bovenop waren er 282 meldingen van personen die illegaal wilden immigreren aan een grenspost zelf. Er werden ook 6.957 mensenhandelaars gevat terwijl ze een buitengrens trachtten over te steken met illegalen.

Deze cijfers lijken hoog, maar in werkelijkheid vertegenwoordigen ze maar een fractie van de illegale immigratie naar de Europese Unie die op grote schaal plaatsvindt. Bovendien, zegt Frontex, hadden hoger genoemde cijfers veel hoger gelegen als de visumvrijstelling met landen als Albanië en Kosovo einde 2010 niet in werking was getreden.

1 Frontex, *Annual Risk Analysis 2012*.

Frontex onderscheidt zeven grote routes van illegale immigratie naar Europa, waarvan de centrale Middellandse-Zeeroute en de oostelijke Middellandse-Zeeroute veruit de belangrijkste zijn, met respectievelijk 64.261 en 57.025 onderscheppingen van illegalen. De centrale Middellandse-Zeeroute werd zo belangrijk als gevolg van de zogenaamde Arabische Lente. Alleen al tussen januari en maart 2011 kwamen 20.000 Tunesiërs aan op het Italiaanse eiland Lampedusa.

Het probleem Turkije

De voorbije jaren was de oostelijke Middellandse-Zeeroute de meest gebruikte route voor illegale immigratie. Vooral de grens tussen Griekenland en Turkije speelt hier een rol. Turkije is veruit het grootste (niet-overzeese) transitland voor illegale immigratie naar Europa. De gemeenschappelijke grens met Griekenland is de toegangspoort voor illegalen uit het hele Midden-Oosten, en ver daarbuiten. De meest onderschepte nationaliteiten zijn Afghanen en Pakistanen.

“Uit inlichtingen blijkt dat de meeste immigranten uit Pakistan jonge mannen zijn. Het gaat om werkloze economische vluchtelingen uit het noordoosten van Pakistan. Ze reizen over land naar Griekenland, vaak met de hulp van facilitators, met valse papieren. De belangrijkste bestemmingen van de Pakistaanse migranten waren naar eigen zeggen Griekenland, Duitsland, België, Italië, Groot-Brittannië en Frankrijk”, aldus de Frontex-risico-analyse 2012.

De houding van Turkije is hemeltergend, temeer het om een kandidaat-lidstaat van de EU gaat. Niet alleen werkt de Turkse regering niet mee in het ontmoedigen van illegale grensoverschrijdingen richting Griekenland (en per definitie dus naar de rest van de Schengenruimte), ze wei-

gert al vele jaren een terugname-overeenkomst te sluiten met de Europese Unie. Een dergelijke overeenkomst verplicht het land waarlangs illegale vreemdelingen de EU binnengekomen zijn, deze illegalen terug te nemen. De EU beging de tactische en politieke blunder om de onderhandelingen over een terugname-overeenkomst te koppelen aan die over visumvrijstelling. De mogelijkheid voor Turken om zonder visum de Europese Unie binnen te kunnen, wordt nu als pasmunt gebruikt om de Turkse regering ertoe te bewegen de grens met Griekenland onder controle te krijgen en illegalen die daarlangs de EU binnen wilden, terug te nemen. Met andere woorden: men wil het ene probleem (het ontbreken van een terugname-overeenkomst) oplossen door een ander probleem te creëren (het binnenlaten van Turken zonder visum).

De manier van werken van illegalen en mensensmokkelaars is erop gericht de vele zwakheden in het 'Europese' systeem maximaal uit te buiten. Velen gooien bijvoorbeeld hun identiteitspapieren weg voor ze de grens met een EU-lidstaat oversteken. Op die manier kan men, in het geval ze gesnapt zouden worden, moeilijker achterhalen wat hun land van herkomst is, en kunnen ze dus ook moeilijker teruggestuurd worden.

Soms wordt er gewoon gelogen over het land van herkomst, vooral indien dat land een te-

rugname-overeenkomst heeft afgesloten met de EU.

Een andere strategie bestaat erin een land illegaal te betreden, en plots asiel aan te vragen wanneer men betrapt wordt. Zo wordt een ellenlange procedure in gang gezet, en krijgt men alle tijd om eventueel andere opties te verkennen. Zoals naar een ander land te verdwijnen bijvoorbeeld, de EU-lidstaat die de oorspronkelijke bestemming was.

Nog een andere, groeiende trend is het uitsturen van minderjarigen en zwangere vrouwen. Meerdere EU-lidstaten sturen deze twee categorieën van illegale vreemdelingen niet terug naar hun landen van herkomst, en daar wordt gretig misbruik van gemaakt. Eens de verblijfsvergunning verworven is, kunnen de familieleden (afhankelijk van de situatie: ouders, echtgenoten, kinderen, enz.) overkomen.

Te land, ter zee en in de lucht

De illegale immigratiestroom naar de Europese Unie verloopt te land, ter zee en in de lucht.

Te land gaat het om de oostelijke buitengrenzen van de EU. De grens tussen Griekenland en Turkije is veruit het belangrijkste doorgangspunt voor illegalen. Meestal gaat het om kleine groepen die 's nachts de grens oversteken. Dat gebeurt doorgaans onder begeleiding van mensensmokkelaars, die de grens zelf niet oversteken en instructies geven over de te volgen route eens de illegalen in Griekenland zijn. Soms worden de illegale vreemdelingen aan de Europese kant van de grens opgepikt door voertuigen van mensensmokkelaars. Regelmatig worden vrachtwagens onderschept met mensen in de laadruimte, soms zelfs in laadruimtes voor vloeistoffen. Illegalen werden ook al aangetroffen op de wielassen of onder valse bodems van vrachtwagens.

De illegale immigratie ter zee levert regelmatig beklijvende en spectaculaire beelden op. Vooral vanuit Noord-Afrika proberen immigranten Europa per schip te bereiken. In sommige gevallen gebeurt dat zelfs met - al dan niet opblaasbare - roeiboten. Er zijn gevallen bekend waar immigranten na enkele uren door de

schipper aan hun lot werden overgelaten met een gps en een kompas. In april 2011 werd een boot van 22 meter vlakbij het Italiaanse eiland Lampedusa onderschept met maar liefst 760 personen aan boord, voornamelijk uit Noord- en Midden-Afrika. De beelden die dat (en vergelijkbare incidenten) opleverde, leken zo te komen uit de visionaire roman *Le camp des saints* van de Franse schrijver Jean Raspail².

Om evidente redenen kiezen de meeste illegalen voor het kortst mogelijke traject, zeker wanneer ze zich verplaatsen met zee-onwaardige boten. Zo is het Italiaanse eiland Lampedusa (dat op amper een honderdtal kilometer van Tunesië ligt) één van de populairste bestemmingen. Ook onder meer de straat van Gibraltar, Malta, Pantelleria, Sicilië, de Canarische eilanden en de twee Spaanse enclaves in Marokko, Ceuta en Melilla liggen voor de hand. Dat neemt echter niet weg dat er soms boten vol illegalen het vasteland bereiken, bijvoorbeeld in Puglia in de hiel van Italië.

Men moet zich niet teveel illusies maken over wat er gebeurt wanneer illegalen onderschept

2 Raspail beschrijft in dat boek de vreedzame invasie van Europa door Indiërs die met roestige schepen aanmeren in het zuiden van Frankrijk. De laffe reactie (of beter gezegd: non-reactie) van media en politici is even raak voorspeld als de massale toeloop zelf.

worden. Het EU-grensbewakingsagentschap Frontex doet in en rond Lampedusa bijvoorbeeld in de praktijk vooral dienst als een soort verwelkomingscomité. Illegalen worden eerst ondergebracht in een gesloten instelling op het eiland, waarna ze (meestal via Sicilië) naar het Italiaanse vasteland vervoerd worden. De meesten kunnen daar dan, in afwachting dat hun dossier afgehandeld wordt, rustig in de illegaliteit duiken en dankzij de open grenzen naar andere EU-lidstaten trekken. Dat komt de Italiaanse regering goed uit, want dan is zij grotendeels verlost van de financiële last die het opvangen van asielzoekers en illegalen met zich meebrengt. Die last wordt dan vooral gedragen door landen met een 'ruimhartig' beleid zoals België.

Illegale immigratie via de luchtvaart gebeurt grotendeels met behulp van valse reisdocumenten. Het vervalsen van deze documenten (identiteitskaarten, paspoorten, visa, verblijfsdocumenten, attesten van werkgevers, enz.) vereist steeds meer technische vaardigheden, waardoor men zeer snel bij de georganiseerde misdaad terechtkomt.

Het is ook zo dat veel illegale immigranten de Europese Unie met geldige papieren binnenkomen, maar zich niets aantrekken van de beperkte geldigheidsduur van deze documenten en zo bewust de illegaliteit induiken. Frontex

vermeldt overigens uitdrukkelijk de sterke groei van Turkish Airlines, de Turkse nationale luchtvaartmaatschappij, als factor waardoor de illegale immigratie naar Europa is toegenomen³.

3 Frontex, *Annual Risk Analysis 2012*, p. 39.

Georganiseerde misdaad

Illegale immigratie is *big business* voor de georganiseerde misdaad. Vooreerst is het zo dat illegalen vaak zeer grote geldsommen over hebben voor hun overtocht naar Europa. Niet zelden loopt dat op tot duizenden euro's per persoon. Voor de berekenende illegaal gaat het louter om een investering die zo snel mogelijk moet terugverdiend worden in Europa. Het zielige beeld dat door linkse media en politici wordt opgehangen over illegalen, stemt in zeer veel gevallen dus niet overeen met de realiteit. Het zijn zeker niet altijd de armsten die besluiten om illegaal naar een EU-land uit te wijken.

Doordat reisdocumenten zoals identiteitskaarten en paspoorten steeds moeilijker na te maken zijn, moeten potentiële illegalen - zeker zij die willen immigreren via een luchtvaartmaatschappij - hun toevlucht zoeken tot specialisten voor het leveren van valse papieren. En die specialisten zijn actief binnen de georganiseerde misdaad.

In zijn 'EU organised crime threat assessment'⁴ besteedt Europol, het samenwerkingsverband tussen de politiediensten in de Europese Unie, een apart hoofdstuk aan het probleem van de illegale immigratie naar EU-landen. In dat ver-

4 Europol, *EU organised crime threat assessment 2011*.

slag worden de bevindingen van het grensbewakingsagentschap Frontex bevestigd. Zo is het eerst vermelde aandachtspunt de positie van Turkije als belangrijkste transitland voor illegale immigratie. Dat is niet alleen het geval door evidente geografische factoren, maar ook door het gemak waarmee men een visum voor de toegang tot Turkije krijgt, waardoor men vlot (illegaal) kan doorreizen naar Griekenland en dus de rest van de Europese Unie.

Europol stelt vast dat criminele organisaties gespecialiseerd in mensenhandel en illegale immigratie hun manier(en) van werken altijd maar verfijnen en verbeteren. Zo werden bijvoorbeeld al heuse nepsholen opgericht in Europa, enkel met de bedoeling om attesten uit te reiken die recht geven op studentenvisa. Een ander voorbeeld werd geleverd door een Iraakse misdaadgroep die in Zweden gevestigd was en die zowaar zelf een luchtvaartmaatschappij had opgericht om illegalen te smokkelen. "Hoewel dat op het eerste zicht een geïsoleerd en ongebruikelijk voorbeeld lijkt van ondernemingsinitiatief, wijzen twee gekende pogingen door georganiseerde-misdaadgroepen in januari 2011 om Afghaanse illegale immigranten van Griekenland naar Italië te transporteren aan, dat dit soort georganiseerde smokkel via de lucht een opkomende trend is."⁵

5 Ibid. p. 16.

Volgens Europol zijn de in illegale immigratie gespecialiseerde criminele organisaties gestructureerd in losse netwerken van kleinere groepen die meestal een etnische band hebben met hun 'klanten'. Vooral Chinese, Turkse, Albanese, Indische, Irakese en Russische groepen laten van zich horen. De best georganiseerde en technisch onderlegde organisaties zijn volgens Europol die uit China, Vietnam, India, Pakistan en westelijk Afrika. Zij beheren alle fases van de illegale immigratie, van het herkomstland naar het bestemmingsland, ook al wordt een deel van het transport of de productie van valse papieren soms uitbesteed aan onderaannemers.

Sommige misdaadgroepen houden er naast illegale immigratie en mensensmokkel ook andere activiteiten op na, zoals het smokkelen en verhandelen van drugs, wapens en namaakproducten. Ook voor deze activiteiten was het *de facto* wegvallen van de binnengrenzen uiteraard een godsgeschenk.

Dat geldt eveneens voor terreurgroepen. "Het grote en groeiende aantal illegale immigranten uit landen en streken waar islamistische terreurgroepen actief zijn - zoals Tsjetsjenië, Afghanistan, Irak, Pakistan en Somalië - verhoogt de kans dat illegale immigratiekanalen in toenemende mate gebruikt worden door zij die zich met terrorisme willen bezighouden in de EU."⁶

6 Ibid. p. 18.

Fort Europa?

De linkse partijen en de immigratielobby in het algemeen spreken over 'Fort Europa', telkens wanneer een lidstaat of de Europese Commissie een maatregel voorstelt die enigszins neerkomt op een (zelfs ogenschijnlijke) verstrenging van het asiel- en immigratiebeleid. In werkelijkheid bestaat er geen Fort Europa, integendeel zelfs.

De buitengrenzen van de Europese Unie zijn zo lek als een zeef. Een land als Griekenland wordt soms bijgestaan door de 'Rapid border intervention teams' van Frontex, maar door het tijdelijke karakter daarvan is dat eerder een pleister op een houten been. Wanneer de Griekse regering dan toch een eigen initiatief neemt om de gemeenschappelijke grens met Turkije beter te beschermen door het plaatsen van een 12 kilometer lange omheining ter hoogte van de Evros-rivier, weigert de Europese Commissie daar steun aan te verlenen. Officieel is dat omdat het om een 'kortetermijnmaatregel' zou gaan, in werkelijkheid omdat de linkse euro-commissaris Cecilia Malmström om ideologische redenen tegen tastbare, effectieve grenzen is.

Volgens een vertrouwelijk document van Frontex, Europol en Eurojust komen er per jaar zo'n 900.000 illegale vreemdelingen de

Europese Unie binnen⁷. Het was duidelijk niet de bedoeling dat dit cijfer in de openbaarheid zou gebracht worden. De Europese Commissie doet dan ook hard haar best om te doen alsof het niet bestaat.

Het 'Fort Europa' is overigens niet alleen een fictie omwille van de gebrekkige aanpak van de illegale immigratie. De Europese Unie moedigt ook - op een zeer actieve manier - allerlei vormen van *legale* immigratie aan.

7 Council of the European Union, *The joint report by Europol, Eurojust and Frontex on the state of internal security in the EU*, Brussel, 7 mei 2010.

Nog eens 60 miljoen allochtonen erbij

Het Europees Parlement nam op 22 april 2009 een resolutie aan over een gemeenschappelijk immigratiebeleid voor Europa⁸. Het Vlaams Belang was de enige Vlaamse partij die tegenstemde. De N-VA, de VLD, de SP.A, 'Groen' en de CD&V stemden voor. Paragraaf 13 van de tekst "roept in herinnering dat er rond 2050 volgens de prognoses van de Commissie naar schatting 60 miljoen migrerende werknemers zullen nodig zijn, hetgeen de noodzaak met zich meebrengt om migratie langs legale weg mogelijk te maken."

60 miljoen niet-Europese vreemdelingen erbij, dat is niet zomaar een nieuwe immigratiegolf, maar een immigratie-tsunami. Het is bijna de totale bevolking van een land als Frankrijk die er moet bijkomen, volgens de wereldvreemde utopisten van de EU. Waar en hoe deze nieuwe immigranten moeten gehuisvest en tewerkgesteld worden, wordt niet verteld. Er worden ook geen lessen getrokken uit de fouten van het verleden: door het massaal aantrekken van gastarbeiders uit Noord-Afrika en Turkije, tijdens de jaren 60 en 70, zitten heel wat Euro-

8 *Een gemeenschappelijk immigratiebeleid voor Europa: beginselen, maatregelen en instrumenten*, verslag door Simon Busuttill.

pese grootsteden nu opgescheept met gigantische problemen. Nu wil men nog eens hetzelfde doen...

In paragraaf 18 van de resolutie juicht het Europees Parlement toe dat "de tekst van de blauwe kaart de deur heeft opengezet voor een gemeenschappelijk beleid inzake legale immigratie maar roept de lidstaten op om meer vooruitgang te boeken in de richting van gemeenschappelijke normen inzake een immigratiebeleid dat niet beperkt is tot hoogopgeleide werknemers."

De zogenaamde blauwe kaart werd door de Europese Commissie bedacht als Europese tegenhanger van de Amerikaanse *green card*, de verblijfsvergunning die ook het recht geeft om te werken in de Verenigde Staten. Officieel is het de bedoeling om opgeleide werknemers naar de Europese Unie te halen. Zo zouden openstaande plaatsen in knelpuntberoepen snel en gemakkelijk opgevuld kunnen worden. In één beweging zou men ook de problemen van de vergrijzing kunnen opvangen. De Europese Commissie en haar supporters in het Europees Parlement zien de hele wereld als een soort supermarkt waar arbeidskrachten onbeperkt en zoals koopwaar kunnen verplaatst worden van het ene land naar het andere. Een supermarkt waar de EU met andere werelddelen in concurrentie treedt voor het aantrekken van de beste potentiële werknemers.

Het klinkt allemaal mooi, maar de werkelijkheid zit jammer genoeg een beetje anders in elkaar. In tegenstelling tot wat men laat geloven, getuigt het 'blauwe kaart'-programma juist van kortetermijndenken. Door het aantrekken van arbeidskrachten van buiten Europa kunnen misschien vacatures in bepaalde sectoren opgevuld worden, maar men zorgt zo wel voor nieuwe problemen wanneer de overgekomen families zich niet blijken te kunnen of te willen integreren in onze samenleving. Wat de pensioenen betreft: de nieuwe allochtonen worden zelf ook oud, en zullen dus opnieuw moeten vervangen worden door nog maar eens nieuwe immigranten.

Door op grote schaal talent weg te kapen uit ontwikkelingslanden of opkomende economieën, creëert men een *brain drain*, een aderlating waardoor deze landen in de problemen blijven (of komen). Het resultaat is dat ze nog meer afhankelijk worden van - weinig effectieve - ontwikkelingshulp. Het leidt vervolgens tot nog meer immigratie naar Europa, immigratie van mensen die voor het overgrote deel in de bijstand zullen terechtkomen. En zo blijft men dweilen met de kraan open...

Geen visum meer nodig

Een ander voorbeeld van kortzichtig EU-beleid is het verlenen van visumvrijstelling aan meer en meer landen van buiten de EU, ook landen waar de daaruit voortvloeiende problemen perfect voorspelbaar zijn. Zo werd eind 2009 de visumplicht afgeschaft voor inwoners van Servië, Montenegro en de Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië (FYROM). Vanaf december 2010 hebben burgers van Bosnië-Herzegovina en Albanië geen visum meer nodig om naar Schengenlanden te reizen. Ook voor Kosovo zijn de visumvoorwaarden in 2012 versoepeld.

De gevolgen lieten niet lang op zich wachten. Het aantal asielaanvragen uit deze Westelijke-Balkanlanden steeg spectaculair na het wegvallen van de visumplicht. In 2009 waren er bijvoorbeeld 5.460 asielaanvragen uit Servië in de Europese Unie; in 2010 waren er dat al 17.745⁹: meer dan een verdriedubbeling. Het aantal illegalen uit hoger genoemde landen sinds de visumvrijstelling valt niet te becijferen, maar het is veilig te veronderstellen dat ook hier minstens een verdriedubbeling kan verwacht worden.

Het Europese grensbewakingsagentschap Frontex wijst erop dat het wegvallen van de visumplicht onvermijdelijk leidt tot meer reizi-

9 Eurostat, *Europe in figures, Eurostat yearbook 2012*.

gersverkeer, dus tot meer werk voor de autoriteiten die de grenzen bewaken. Op die manier wordt het nog moeilijker om illegale immigratie tegen te gaan, vooral omdat opvallend veel illegalen valse papieren gebruiken uit de landen die van visumvrijstelling genieten¹⁰.

In een vertrouwelijk document van Europol, Eurojust en Frontex wordt erop gewezen hoezeer de Westelijke Balkan voor de Europese Unie een probleemgebied is. “In de Westelijke Balkan zijn Albanië, Kosovo/Servië, Montenegro en FYROM (Macedonië) transitlanden naar de EU voor illegale migranten en slachtoffers van mensensmokkel voor seksuele uitbuiting, cannabisproducten, heroïne, cocaïne, sigaretten, synthetische drugs en precursoren, valse eurobiljetten en vuurwapens. Albaneestalige misdaadgroepen zijn prominent aanwezig, vooral in de handel in drugs en in vrouwen voor seksuele uitbuiting. De vestiging van afdelingen van de Outlaws-motorbende en de tekenen van islamitisch terrorisme in de regio zorgen voor bijkomende bedreigingen voor de veiligheid ter plaatse en in de EU¹¹.”

Waarom de EU in dergelijke omstandigheden toch visumvrijstelling geeft voor burgers uit de

10 Frontex, *Annual risk analysis 2012*, p. 43.

11 Europol, Eurojust en Frontex, *The joint report by Europol, Eurojust and Frontex on the state of internal security in the EU*, 7 mei 2010.

betrokken landen, is een raadsel. In het Europees Parlement was het Vlaams Belang de enige Vlaamse partij die op 7 oktober 2010 tegen de visumvrijstelling voor Albanezen, Kosovaren en Bosniërs stemde. De N-VA, de CD&V, de SP.A, de VLD en 'Groen' stemden voor.

Op 15 december 2010, de eerste dag dat Albanezen, Kosovaren en Bosniërs geen visum meer nodig hadden om de Europese Unie binnen te komen, hadden al meer dan 1,6 miljoen Albanezen een paspoort aangevraagd. De toenmalige Belgische premier Yves Leterme werd in het federaal parlement ondervraagd over de te verwachten problemen, en verklaarde dat de visumplicht weer moet ingevoerd worden als er duidelijke misbruiken vastgesteld zouden worden. Dat was op zijn minst gezegd lichtzinnig. Hij wist op voorhand dat er misbruiken zouden komen. Dat had hij bijvoorbeeld kunnen opmaken uit het vertrouwelijke rapport van Europol, Eurojust en Frontex. De lichtzinnige beslissing van de Europese ministerraad om die visumvrijstelling goed te keuren kwam er overigens onder het Belgische EU-voorzitterschap. De Belgische regering heeft de beslissing zonder enig voorbehoud goedgekeurd.

Een afgeleid nadeel van het verlenen van visumvrijstelling aan derde landen is dat de betrokken landen plots een stap zetten naar... toetreding tot de Europese Unie. Dat is onder

meer het geval met Albanië. Sinds 1 april 2009 (dus zelfs nog voor de visumvrijstelling een feit was) is een stabilisatie- en associatieovereenkomst met dat land van kracht. Daardoor vallen de relaties tussen de Europese Unie en Albanië niet meer onder de noemer 'buitenlandse betrekkingen', maar 'uitbreiding'. Albanië wordt vandaag beschouwd als een potentiële kandidaat-lidstaat. Op 23 april 2013 vond in Luxemburg een vergadering plaats van de stabilisatie- en associatieraad, waarna in een gemeenschappelijke verklaring gesteld werd dat het Balkanland "goede vooruitgang heeft gemaakt met het oog op het voldoen aan de politieke criteria voor lidmaatschap." Er werd wel discreet gewag gemaakt van het volgende probleem: "De Stabilisatie- en Associatieraad riep Albanië op verdere stappen te ondernemen om het probleem aan te pakken van ongefundeerde asielaanvragen door Albanese staatsburgers¹²."

12 Council of the European Union, *Fifth meeting of the Stabilisation and Association Council between Albania and the EU*, Luxemburg, 23 april 2013.

Turkije in de Europese Unie?

Al sinds 2005 onderhandelt de Europese Commissie over de toetreding van Turkije tot de Europese Unie. Daar valt nogal wat tegen in te brengen. Om te beginnen is Turkije geen Europees land, en hoort het dus niet thuis in de EU. Het voldoet hoe dan ook niet aan de voorwaarden om zelfs nog maar met de toetredingsonderhandelingen te beginnen. Met name op het vlak van democratie en mensenrechten schiet Turkije zwaar tekort. Minderheidsgroepen als christenen (en alle andere niet-moslims) en Koerden worden systematisch gediscrimineerd. De vrijheid van meningsuiting is aan banden gelegd. Honderden websites zijn door de overheid geblokkeerd, honderden boeken staan op de censuurlijst. Nergens in de wereld zitten er zoveel journalisten in de gevangenis als in Turkije. Ook sociaal-economisch valt Turkije niet in te passen in de Europese Unie. Onder impuls van de islamistische premier Erdogan is de Turkse regering bovendien een sterk antiwesterse koers gaan varen en is ze meer toenadering gaan zoeken met landen als Iran, en groepen als Hamas.

Ook op het vlak van de immigratie zou de toetreding van Turkije een enorm probleem veroorzaken. Elke Turk krijgt dan immers het

recht om zich te vestigen waar hij wil binnen de Schengenruimte. Misschien wordt er wel een overgangsregeling voorzien waarbij het vrije verkeer van personen nog niet onbeperkt geldt (zoals het geval was na de toetreding van tien nieuwe lidstaten in 2004), maar deze regeling kan hoogstens enkele jaren duren.

Het staat in elk geval vast dat miljoenen Turken naar Europa zullen uitwijken zodra zij daar de kans toe krijgen. Daar zijn verschillende redenen voor. Turkije kent geen systeem van sociale zekerheid zoals dat bestaat in de meeste lidstaten van de Europese Unie. De uitkeringen verstrekt door de sociale zekerheid in Europa oefenen een enorme aantrekkingskracht uit, vooral (maar niet uitsluitend) in het arme, zuidoostelijke deel van Turkije. Bovendien zal de aanwezigheid van zeer grote Turkse gemeenschappen in landen als België, Nederland en Duitsland voor nieuwe potentiële immigranten een aanmoediging vormen, of alleszins een psychologische drempel wegnemen om hun land te verlaten. In Duitsland alleen al wonen er tussen drie en vier miljoen Turken. In België wonen er meer dan 200.000.

Voor de islamistische AKP-regeringspartij zou het Turkse EU-lidmaatschap dubbele winst betekenen op het vlak van immigratie. Enerzijds kan Turkije een groot deel van zijn armoede naar Europa exporteren, anderzijds kan het

land door de grote Turkse diaspora politieke invloed laten gelden in andere landen. Premier Erdogan heeft altijd luidop gezegd dat Turken in het buitenland altijd in de eerste plaats Turken moeten en zullen blijven. Hij roept ze op zich niet al teveel aan te passen in hun gastland: assimilatie is immers een 'misdad tegen de mensheid.' In die optiek moeten er volgens hem overal Turkse scholen komen; in Duitsland moet er zelfs een Turkse universiteit gevestigd worden.

Er zit zelfs een godsdienstig kantje aan de Turkse immigratiedrift. Dat werd onderstreept in het door de webstek Wikileaks gepubliceerde e-mailverkeer tussen de Amerikaanse ambassade in Ankara en het *State Department*, het ministerie van Buitenlandse Zaken. "We hebben de zelden openlijk uitgesproken, maar wijd verspreide mening vastgesteld bij de aanhangers van de Turks-islamitische synthese dat het de rol van Turkije is om de islam te verspreiden in Europa, 'om Andalusië te heroveren en de nederlaag bij het beleg van Wenen in 1683 te wreken', zoals een deelnemer aan een vergadering van de belangrijkste denktank van de AKP stelde¹³." Voor alle duidelijkheid: de Amerikaanse regering is hevig voorstander van de toetreding van Turkije tot de EU...

13 "Erdogan and AK Party after two years in power: trying to get a grip on themselves, on Turkey, on Europe", classified by Ambassador Eric Edelman.

Academici (vooral uit Turkije zelf) sloven zich uit om de Turkse immigratiestroom na een eventuele EU-toetreding te minimaliseren. Zo zou uit een 'Gallup World Poll' blijken dat 'slechts' 13% van de volwassen Turkse bevolking zou overwegen naar een Europees land te verhuizen. Dat cijfer ligt volgens het onderzoek lager dan dat van de Duitsers, Fransen of Britten die overwegen te emigreren. Er zijn zelfs studies die in alle ernst beweren dat de Turkse immigratie naar Europa hoger zou liggen als Turkije *niet* zou mogen toetreden tot de Europese Unie¹⁴.

Ondanks herhaaldelijk aandringen van Euro-parlementsleden¹⁵, weigert de Europese Commissie een impactstudie te laten uitvoeren over de EU-toetreding van Turkije en de immigratiebewegingen naar Europa.

Hoe dan ook, de Turkse bevolking telt momenteel 75.627.384 inwoners¹⁶. Elk jaar stijgt de bevolking in Turkije met ongeveer één miljoen

14 Refik Erzan, Umut Kuzubas en Nilufer Yildiz, *Growth and Immigration Scenarios for Turkey and the EU*, EU-Turkey working papers (CEPS), 13 december 2004.

15 *Ontwerpresolutie van Philip Claey's over het uitvoeren van een impactstudie inzake de problemen van immigratie en integratie in geval van een toetreding van Turkije tot de Europese Unie*, 14 oktober 2010.

16 Turkstat, situatie op 31 december 2012.

eenheden (tussen 2011 en 2012 waren dat er 903.115). Volgens prognoses van Turkstat, het Turkse instituut voor de statistiek, zal de bevolking toenemen tot 84.247.088 inwoners in 2023 en 93.475.575 in 2050, en dan weer afnemen tot 89.172.088 in 2075. Turkstat hanteert echter ook het mogelijke (en zeker niet onwaarschijnlijke) scenario dat de Turkse bevolking in 2075 tot 119 miljoen mensen kan tellen, indien het gemiddelde aantal kinderen per vrouw 2,5 bedraagt in 2050¹⁷.

Ongelooflijk genoeg doet de Europese Unie niets om zich daar op voor te bereiden. Integendeel: de Europese Commissie onderhandelt momenteel over het wegvallen van de visumplicht voor Turken die naar een Schengenland willen reizen. En ondertussen wordt er in alle stilte verder onderhandeld over de toetreding van het land tot de EU. De (in bevolking) grootste - en dus in stemgewicht machtigste - EU-lidstaat zou dus geen Europees land zijn. Het zou tegelijkertijd ook de armste EU-lidstaat zijn, en de lidstaat met de jongste bevolking. In een Europese Unie met het vrije verkeer van personen en zonder binnengrenzen. Men moet geen Nostradamus of Madame Blanche zijn om te beseffen dat hier een catastrofe in de maak is.

17 Turkstat, *Population projections 2013-2075*, 14 februari 2013.

Migratiestromen binnen de Europese Unie

Het Europese immigratiebeleid en de Schengenruimte zorgen voor enorme problemen doordat de lidstaten opgescheept zitten met alsmaar meer illegale en onwenselijke legale immigratie van buiten de Europese Unie. Maar ook de immigratie van binnen de EU zorgt voor ernstige problemen.

In 2004 traden niet minder dan tien nieuwe lidstaten toe tot de Europese Unie: Polen, Tsjechië, Slovakije, Slovenië, Hongarije, Estland, Letland, Litouwen, Malta en Cyprus. Het betrof voornamelijk landen uit Midden- en Oost-Europa die voordien deel uitmaakten van het voormalige communistische Oostblok. Principieel viel er weinig te zeggen tegen de opname van deze nieuwe lidstaten in de EU. De gelijktijdige toetreding van tien nieuwe lidstaten bleek echter wat van het goede teveel om te absorberen.

De grootste problemen zijn echter ontstaan bij de toetreding van Bulgarije en Roemenië, op 1 januari 2007. Deze landen hadden oorspronkelijk samen met die tien andere kandidaat-lidstaten moeten toetreden in 2004, maar bleken er niet klaar voor. Ook in 2007 bleek dat niet het geval, maar door het vooruitgangsoptimisme dat de Europese instellingen eigen is, liet men

uiteindelijk beide landen toch toe. De Europese Raad (de lidstaten) en de Europese Commissie¹⁸ beschikten niet over de politieke moed om een tweede maal neen te zeggen aan Bulgarije en Roemenië. De achterliggende redenering was dat de twee nieuwe lidstaten zich gaandeweg wel automatisch zouden schikken naar de geldende normen. Dat pakte echter even anders uit. Zowel in Roemenië als in Bulgarije bestaat een zeer groot corruptieprobleem, gekoppeld aan een gebrek aan onafhankelijkheid en betrouwbaarheid van het rechtssysteem.

Deze problemen hebben ertoe geleid dat Bulgarije en Roemenië - voorlopig - nog altijd geen deel uitmaken van de Schengenruimte. Schengen-lidmaatschap is nochtans een wettelijke verplichting voor alle EU-lidstaten die geen *opt-out* (uitzondering) hebben bedongen zoals Groot-Brittannië en Ierland. In maart 2013 stond deze kwestie opnieuw op de agenda van de Europese ministerraad, en werd er opnieuw beslist om de twee landen niet op te nemen in de Schengenruimte. Nederland en vooral Duitsland hadden bezwaren tegen de corruptie en het hoge aantal immigranten uit Bulgarije en Roemenië.

“Volgens de Duitse minister van Binnenlandse Zaken Hans-Peter Friedrich blaast de gebrek-

18 Formeel gezien geeft de Commissie alleen maar advies aan de Raad.

kige aanpak van corruptie Schengen op. Inwoners van buiten de Unie kunnen immers via omkoping in Roemenië of Bulgarije een EU-visum bemachtigen en zo ongecontroleerd door de Unie reizen. Friedrich heeft gelijk dat burgers de uitbreiding van Schengen niet pikken als niet aan alle voorwaarden wordt voldaan. Sterker: die burgers gaan ook twijfelen aan het vrije verkeer. Duitsland vreest 'armoede-immigratie' en een groot beroep op zijn sociale voorzieningen door Bulgaren en Roemenen. Dat is nooit de bedoeling geweest van het vrije verkeer¹⁹."

De Belgische regering liet niets van zich horen in deze discussie, wat niet betekent dat ook dit land niet geconfronteerd wordt met de problemen veroorzaakt door de toevloed van Bulgaren en Roemenen. In een groot artikel in *De Tijd* schetst journaliste Ine Renson een ontzuuchtend beeld²⁰:

“Wie in Gent woont of er regelmatig vertoeft, zal het ongetwijfeld zijn opgevallen: de stad wordt de jongste maanden overspoeld door Bulgaren. Roemenen, Tsjechen en Slowaken ook, maar vooral Bulgaren. In enkele jaren

19 Carla Joosten, 'Herbezinning', *Elsevier*, 9 maart 2013.

20 Ine Renson, "En ze kwamen uit het Oosten. België, het Eldorado voor Oost-Europese gelukzoekers", *De Tijd*, 2 oktober 2010.

tijd zijn ze aangegroeid van een paar honderd tot net geen 4.000. Ze zijn daarmee de tweede groep migranten in Gent, net na de Turken. Soms zijn het Roma, maar niet altijd. Je ziet ze overal. Niet alleen in de typische migrantenwijken in de stadsrand. Ook in veel straten in het centrum staan opvallend veel auto's met nummerplaten waarop de letters BG prijken.

De zoektocht naar het verhaal achter die nummerplaten levert een verbijsterend relaas op. De invasie van de Oostblokkers is lang niet zo onschuldig als ze lijkt. Nogal wat gloednieuwe EU-burgers maken gretig gebruik van het gouden ticket dat het nieuw verworven burgerschap oplevert. Op zich geen probleem. Ware het niet dat het ideaal van het vrij verkeer van EU-onderdanen ook misbruik met zich meebrengt. Steeds meer misbruik zelfs, op grote schaal.

Carrousel

Er zijn niet alleen de nachtwinkels. Er zijn ook andere ondernemingen, uit de meest uiteenlopende sectoren, die opvallend veel Bulgaren als meewerkend vennoot inschrijven. Voor Bulgaren en Roemenen geldt nog een moratorium op het vrij verkeer van werknemers tot 1 januari 2012. Ze mogen er dus niet in, tenzij ze een knelpuntberoep uitoefenen of zich vestigen als zelfstandige.

Dat laatste gebeurt massaal. De bedrijfjes met Bulgaarse vennoten schieten als paddenstoelen uit de grond. In extreme gevallen worden tot 150 vennoten ingeschreven bij zaken die weinig om het lijf lijken te hebben. Dat wekte de aandacht van inspectiediensten, die merkten dat de bedrijfjes vaak niet meer zijn dan vehikels om Bulgaren of Roemenen en hun familie het land binnen te loodsen.

‘De spilfiguren van de carrousel zijn meestal Turken’, vertelt Christian Geirnaert, hoofd van de dienst mensensmokkel en mensenhandel bij de Gentse federale gerechtelijke politie. ‘Ze houden hier een reeks vennootschappen draaiende en hebben stromannen die in Bulgarije mensen ronselen. Sukkelaars meestal, met een uitzichtloos toekomstperspectief. De Turken zorgen voor een ticketje België. Lees: een bewijs dat ze ingeschreven zijn als vennoot bij firma X of Y. Of ze leveren een arbeidscontract af van een (valse) onderneming die werkt met knelpuntberoepers. Tegen betaling, uiteraard.’

Met die papieren trekken de Oost-Europeanen naar de gemeente, waar ze zonder meer een voorlopige verblijfsvergunning krijgen. Die zogenaamde E-kaart (voor EU-burgers) is drie jaar geldig. Na drie jaar wordt die vrijwel automatisch omgezet in een vergunning van onbeperkte duur. Dan is het verblijf in België definitief. (...)

Uitgestippeld

Met die E-kaart of die bijlage 19 op zak gaat het richting OCMW. Vaak nog dezelfde dag. Want daar is het veelal om te doen: het recht op sociale bijstand, dat voor veel Oost-Europeanen de enige reden is waarom België zo aantrekkelijk is.

Vreemd, nochtans. Om binnen te komen moeten EU-burgers bewijzen dat ze voor zichzelf kunnen instaan. Om recht te hebben op sociale bijstand moet je dan weer bewijzen dat je hulpbehoevend bent en geen bestaansmiddelen hebt. Dus wat gebeurt er? Die Bulgaar of Roemeen in kwestie wordt meteen nadat hij een verblijfsdocument op zak heeft, uit de vennootschap gezet waarlangs hij was binnengekomen. Of hij wordt ontslagen uit het knelpuntberoep. In de praktijk heeft hij nog geen dag gewerkt. Maar hij kan wel naar het OCMW. Daar kan hij als alleenstaande een leefloon van 740 euro per maand aanvragen. (...)

Gezinshereniging

En het gaat nog verder. Eenmaal in ons land kan die EU-onderdaan ook zijn familie laten overkomen. België staat erom bekend een zeer soepel beleid voor gezinshereniging te hanteren. Wie geldige verblijfsdocumenten

heeft, kan zonder problemen zijn partner en zijn kinderen jonger dan 21 jaar uit een andere EU-lidstaat overbrengen, of de kinderen uit een vorig huwelijk van de partner (wat blijkbaar vaak het geval is). Oudere kinderen, ouders en grootouders kunnen ook komen, op voorwaarde dat de overbrenger kan bewijzen dat die de voorbije zes maanden financieel afhankelijk waren. Wanneer er regelmatig geld werd overgemaakt bijvoorbeeld. Hij moet ook aantonen dat hij voldoende plaats heeft in huis. Maar hij moet niet bewijzen dat hij ook in België nog voor die verwanten zal kunnen zorgen.

Die overgebrachte ouders kunnen op hun beurt hun andere kinderen laten overkomen, als ze op dat moment kunnen bewijzen dat ze voor zichzelf kunnen instaan - wat, gezien de handel in valse arbeidsdocumenten, geen probleem is. En die kinderen kunnen in de toekomst ook weer een partner en ouders uit het thuisland laten overbrengen. En ga zo maar door. België hanteert immers geen cascadeverbod op gezinshereniging. In de praktijk betekent dat dat soms hele families zich komen aanmelden bij het OCMW.

Deze in de overige EU-lidstaten ondertussen genoegzaam bekende 'Belgiëroute' legt de gelukzoekers geen windeieren. Samenwonende volwassenen met minderjarige kinderen ten

laste hebben recht op een leefloon van 987,09 euro. Hun inwonende meerderjarige kinderen elk op 493,54 euro. Idem voor inwonende ouders of grootouders en hun eveneens inwonende kinderen. Niet zelden verzamelt een uitgebreide familie 3.500 euro aan leeflonen. Bovendien hebben ze als leefloner recht op verhoogde kinderbijslag en uiteraard ook op medische bijstand, zoals iedereen.”

Het merkwaardige is dat de Europese Commissie de problemen koppig en glashard blijft ontkennen. Dat gebeurde nog maar eens op de Europese ministerraad in maart 2013, naar aanleiding van de discussie over de vraag of Bulgarije en Roemenië al dan niet moesten toegelaten worden tot de Schengenruimte. Commissiewoordvoerder Jonathan Todd verklaarde toen dat “geen enkele EU-lidstaat ook maar enig bewijs had voorgelegd dat er zoiets bestaat als uitkeringstoerisme. Het is een niet-probleem. Het bestaat niet. Er bestaat in sommige lidstaten een perceptie die in werkelijkheid geen enkele grond kent”.²¹

21 “Friedrich ‘stoking anti-immigrant sentiment’”, *Spiegel Online*, 8 maart 2013.

Belgische laksheid

Veel van de toestanden die hierboven staan beschreven, zijn maar mogelijk door de laksheid en de lamelendigheid van de Belgische regering en het hele Belgische systeem. Het feit bijvoorbeeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken en de OCMW's tot voor kort geen informatie met elkaar deelden, bood prachtige kansen voor fraudeurs die vanuit de hele wereld komen afgezakt. Men kan het de betrokkenen eigenlijk zelfs niet eens kwalijk nemen, wanneer ze enkel maar willen profiteren van de (al dan niet door eigenbelang gemotiveerde) politieke domheid van het Belgische 'beleid.'

Aangezien de opeenvolgende linkse federale regeringen in België - met hun traditie van 'ruimhartig' asiel- en immigratiebeleid - zowat de meest lakse houding in de hele Europese Unie aannemen, zou men geneigd kunnen zijn te denken dat de EU de zaken moeilijk *nog* erger kan maken. Nog lakser dan België is immers niet mogelijk. Deze redenering klopt echter maar ten dele. Het vrije verkeer van personen dat opgelegd wordt door Schengen, gecombineerd met de Belgische laksheid, zorgt ervoor dat de problemen alsmaar groter worden. De Europese Unie maakt de zaken dus wel degelijk erger.

In Nederland werden bijvoorbeeld regels aangenomen die de zogenaamde huwelijksim-

migratie bemoeilijken van mensen die geen enkel perspectief hebben op werk en/of integratie. Men was er de import van armoede en uitkeringsafhankelijkheid beu. Dat resulteerde in het ontstaan van de zogeheten Belgiëroute: de betrokkenen vestigen zich eerst in België, waarna een verhuis naar Nederland na enige tijd wel mogelijk is. De 'Belgiëroute' ondermijnt de wetgeving in Nederland, en bevestigt tegelijkertijd het imago van België als het land waar zowat iedereen altijd welkom is.

Er bestaan nog andere 'Belgiëroutes', die nog schadelijker zijn. Zo is België een bijzonder aantrekkelijke bestemming geworden voor Marokkanen die uit Spanje komen. Deze beweging kwam een jaar of vier geleden op gang. De werkloosheid in Spanje bedraagt meer dan 20%; bij jongeren is dat zelfs meer dan 50%. Er trekken dus duizenden Marokkanen vanuit Spanje naar België. Dat gebeurt voor de grote meerderheid perfect legaal: ze waren legaal in Spanje, en kunnen dus als 'EU-burgers' gaan waar ze willen binnen de Schengenruimte. De meesten zijn niet op zoek naar werk. Ze weten dat de werkloosheidsuitkeringen in België hoger liggen dan in Spanje, en kiezen dus eieren voor 'hun' geld. "Ze nemen een job bij een dubieus bedrijf en verlaten die spookfirma na enkele dagen of weken. Ook dat is allemaal opgezet spel, waarvoor vaak veel geld wordt betaald. Na hun ontslag krijgen ze hier

een werkloosheidsvergoeding of een leefloon. 'Onder Marokkanen in Marokko en in Spanje wordt stevig gelachen met België', zegt de insider nog. 'In dat apenland kan en mag alles, luidt het.'"²²

Een andere krant meldt: "Bovendien is het OCMW op de hoogte van wanpraktijken waarbij steunaanvragers tot 6.000 euro betalen voor een vals werkcontract. Eenmaal dat contract in handen, komen ze makkelijker in aanmerking voor werkloosheidssteun".²³ Het valse arbeidscontract wordt blijkbaar aanzien als een zakelijke transactie, als een investering die toegang biedt tot het manna van de sociale uitkeringen.

22 "Spaanse Marokkanen: 'In dit apenland kan alles', redeneren ze", *Gazet van Antwerpen*, 13 oktober 2009.

23 "Tot 6.000 euro voor vals werkcontract", *Het Laatste Nieuws*, 13 oktober 2009.

Roma-zigeuners

In de zomer van 2010 werd het in zichzelf gekeerde wereldje van de EU-instellingen bruusk opgeschrikt door een rel over Roma-zigeuners in Frankrijk. De Franse politie had op 16 juli een Roma doodgeschoten die met zijn BMW op een controlepunt wilde inrijden. Daarop braken er hevige rellen uit in het dorp Saint-Aignan. Diezelfde avond (en de volgende avonden) waren er ook zware rellen in Grenoble, nadat een gewapende overvaller was omgekomen bij een schietpartij met de politie. Op 30 juli hield president Sarkozy in Grenoble een toespraak waarin hij het geweld hekelde bij demonstraties tegen de politiediensten. Hij wees erop dat de neergeschoten criminelen bewust de levens van politiemensen in gevaar hadden gebracht. Ook liet hij weten dat hij de minister van binnenlandse zaken had gevraagd een einde te maken aan de illegale Roma-kampeersplaatsen. Hij wou als president niet aanvaarden dat er 539 van die kampen waren in Frankrijk, en beloofde dat de helft ervan zou verdwijnen binnen de drie maanden.

Volgens de diensten van president Sarkozy waren de Roma-kampen "bronnen van illegale handel, van diep schokkende levensomstandigheden, van uitbuiting van kinderen voor bedelarij, van prostitutie en misdaad." Een vijftigtal van die kampen werden effectief

ontruimd, en meer dan 1.000 niet-Franse Roma werden voornamelijk naar Roemenië en Bulgarije teruggestuurd. Met een terugkeerpremie. De Franse regering had het volste recht om tot die maatregelen over te gaan. Bulgarije en Roemenië maken geen deel uit van de Schengenruimte, maar wel van de Europese Unie. Burgers uit die landen mogen hoogstens drie maanden in Frankrijk blijven indien ze geen werk hebben.

In plaats van begrip te tonen voor het beleid van Sarkozy, in plaats van te erkennen dat het wegvallen van de binnengrenzen juist aan de basis ligt van de problemen, gooide de Europese Unie het over een andere boeg. Sarkozy en zijn regering werden gedemoniseerd. Op 6 september hield José Manuel Barroso, voorzitter van de Europese Commissie, een toespraak waarin hij de Franse regering in bedekte termen aanviel door de regeringen in de Europese Unie op te roepen zich ver af te houden van "racisme en xenofobie." Drie dagen later achtte ook het Europees Parlement zich goed geplaatst om Sarkozy de levieten te lezen. Het stemde een gemeenschappelijke resolutie van de socialistische, liberale, groene en communistische fracties.

Het Europees Parlement, volgens die linkse resolutie,

“onderstreept het recht van alle EU-burgers en hun familieleden op vrij verkeer en verblijf in de gehele EU, dat een fundamenteel aspect is van het EU-burgerschap zoals vastgelegd in de verdragen, en dat ten uitvoer wordt gelegd door Richtlijn 2004/38/EG, die door alle lidstaten moet worden toegepast en nageleefd”;

“is ernstig verontrust over de uitzettingsmaatregelen die tegen Roma en nomaden zijn genomen door de autoriteiten in Frankrijk en andere lidstaten; verzoekt deze autoriteiten met klem onmiddellijk alle uitzettingen van Roma op te schorten en verzoekt de Commissie, de Raad en de lidstaten hetzelfde verzoek te doen”;

“onderstreept dat de bedoelde maatregelen schending inhouden van de EU-verdragen en het EU-recht, aangezien ermee wordt gediscrimineerd op grond van ras en etnische afstamming, en van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, omdat massa-uitzettingen op grond van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden verboden zijn”;

“is ernstig verontrust over de opruiende en openlijk discriminerende uitspraken die tijdens de repatriatie van de Roma het politieke debat kenmerkten, aangezien zij geloofwaardigheid verlenen aan de racistische retoriek en acties van extreemrechtse groeperingen; wijst beleidsmakers daarom op hun verantwoordelijkheid en verwerpt iedere uitspraak die minderheden en immigratie in verband brengt met misdaad en die discriminerende stereotypen neerzet.”

Zoals altijd het geval is in het Europees Parlement, trok de linkse meerderheid zich niets aan van de situatie op het terrein, en werd er kwistig gestrooid met termen als ‘racisme’ en ‘discriminatie.’ In dat politiek correcte opbod werd het Parlement echter de loef afgestoken door de Luxemburgse Europees commissaris Viviane Reding, die de uitwijzing van de Roma ‘een schande’ noemde. De commissaris vond het blijkbaar ook opportuun om er de Tweede Wereldoorlog bij te sleuren: “Dit is een situatie waarvan ik dacht dat Europa die niet meer zou meemaken na de Tweede Wereldoorlog.”²⁴ Ze kondigde een procedure bij het Europees Hof van Justitie aan tegen Frankrijk, maar daar kwam niets van in huis nadat Sarkozy op de daarop volgende Europese top excuses had geëist van de Commissie, voor de “walgelijke, kwetsende en vernederende” vergelijking met de Tweede Wereldoorlog.

24 *Elsevier*, 18 september 2010.

De hele rel draaide dus uit op een sisser, maar het werd wel voor iedereen duidelijk dat de lidstaten niet veel meer te vertellen hebben over welke buitenlanders ze toelaten op hun grondgebied, en onder welke voorwaarden.

Het Roma-probleem lijkt wel een obsessie voor het Europees Parlement. Tussen 2005 en 2011 nam het niet minder dan zeven resoluties aan over deze problematiek. Ook het Europese bureau van de Grondrechten (FRA) en de Raad van Europa (geen EU-instelling) wijdden er specifieke verslagen aan. In 2005 werd zelfs het 'Decennium van de Roma-integratie' afgekondigd. In 2008 en 2010 vond een heuse Roma-top plaats. Eigenlijk waren er in 2010 zelfs twee Roma-toppen: op 11 maart organiseerde de Europese Commissie een conferentie over 'EU-projecten ten voordele van de Romagemeenschap', en nog geen maand later, op 8 en 9 april, hield het toenmalige Spaanse voorzitterschap een top in Cordoba. Parlementaire vragen over de kostprijs van deze evenementen²⁵ werden slechts gedeeltelijk beantwoord. De conferentie van de Commissie kostte de belastingbetalers 297.598,83 euro. Op de vraag waarom de Commissie en het Voorzitterschap zo nodig twee aparte Roma-conferenties moesten organiseren op minder dan een maand tijd, werd ontwijkend geantwoord...

25 Schriftelijke vragen van Philip Claeys van 22 april 2010 aan de Commissie en de Raad.

De rode draad doorheen al die teksten, bijeenkomsten en andere initiatieven over Roma, is het slachtofferdenken. Roma zijn zielig en worden gediscrimineerd: het is zowel de oorzaak als het gevolg van alle problemen. Persoonlijke verantwoordelijkheid wordt systematisch weggewuifd.

Niet alle Roma zorgen voor problemen. Niemand zal ontkennen dat Roma soms te maken krijgen met een slechte behandeling (zeker in hun landen van herkomst), maar veel van de problemen zijn te wijten aan hun eigen manier van denken en handelen. Zolang de Europese Unie daar om ideologische redenen blind voor blijft, zullen de problemen alleen maar toenemen. Er wonen overigens meer dan drie miljoen Roma in Oost-Europa.

Hier en daar hebben beleidsverantwoordelijken wel de moed om de zaken op een nuchtere manier te analyseren. Dat was bijvoorbeeld het geval met Eberhard van der Laan, de huidige burgemeester van Amsterdam, toen hij nog minister was voor Wonen, Wijken en Integratie. In een brief aan de Tweede Kamer over de aanpak voor Roma in Nederland²⁶ schetste hij de problemen als volgt:

26 Eberhard van der Laan, Kamerbrief over de aanpak voor Roma in Nederland, 29 juni 2009.

“Er worden tal van problemen gesignaleerd met een deel van de Roma-bevolking, zoals armoede, illegaliteit, lage arbeidsparticipatie, uitkeringsafhankelijkheid en discriminatie. Daarnaast moeten we sociale uitbuiting van Roma-kinderen die op straat muziek maken of anderszins wat muntjes trachten te krijgen, zien te voorkomen. Waar het gaat om de aanpak van de lage arbeidsparticipatie onder deze gemeenschap, beschikken gemeenten al over een breed scala aan reïntegratie-instrumenten. Deze generieke instrumenten worden door het Rijk toereikend geacht. In gesprekken met ‘Roma-gemeenten’ over de Roma wordt benadrukt dat de grote mobiliteit en intensieve (familie) contacten van de Roma binnen Nederland en Europa, de problemen versterken.

De drie belangrijkste probleemvelden zijn disproportioneel hoge criminaliteit, extreem hoog schoolverzuim, en overlast. Vooral sociaal-culturele factoren spelen een belangrijke rol bij de oorzaak van deze problemen.

‘Roma-gemeenten’ signaleren dat Roma oververtegenwoordigd zijn in de criminaliteitscijfers. Zo laten cijfers van de gemeente Nieuwegein zien dat een groot aantal Roma valt onder de categorie veelplegers. Onder die groep zijn relatief veel Roma-jongeren. Van de Roma-jongeren onder de 18 jaar heeft

naar schatting een kwart een strafblad. Bij de overige bevolking uit die leeftijdscategorie is dat 2%. Boven de 18 jaar heeft naar schatting ruim driekwart van de Roma een strafblad vergeleken met 15% van de overige Nieuwegeinse bevolkingsgroep uit die categorie. Daarnaast stuit de politie vaak op 12-minners die ingezet worden voor criminele activiteiten.

Het behoud van een buitensporig uitgavenpatroon dat voortvloeit uit de Romacultuur, maar dat niet in overeenstemming is met inkomsten op bijstandsniveau, leidt tot schulden, en helaas ook tot criminaliteit. Naast commune criminaliteit, geweldcriminaliteit en verkeersdelicten, komen onder de Roma vooral vermogensdelicten voor. De culturele achtergrond van de Roma komt vooral tot uiting bij de handhaving en bij het aanpakken van criminaliteit. De handhaving van de Nederlandse wet- en regelgeving bij de Roma vereist een extra inspanning aangezien de Roma de Nederlandse wet- en regelgeving ondergeschikt achten aan hun historisch gegroeide eigen tradities en wetten. Hiermee plaatsen de Roma zichzelf tevens buiten de Nederlandse samenleving.

Uiteraard wenst het Rijk zich niet hier bij neer te leggen en ziet het de cultuur van de Roma niet als excuus voor het feit dat zij zich

meer dan gemiddeld niet houden aan de Nederlandse wet.

Voor wat betreft het schoolverzuim signaleren 'Roma-gemeenten' dat een groot aantal Roma-kinderen niet of niet regelmatig naar school gaan. Daarnaast is de schatting dat een aantal Roma-kinderen niet het best passende onderwijs volgt omdat zij door achterstanden en achtergrond vaak slecht toetsbaar zijn. Er is regelmatig langdurig schoolverzuim door allerlei omstandigheden binnen de families en tijdelijke verblijven in het buitenland. Na het basisonderwijs haken er veel af. Er zijn maar weinig Roma-jongeren bekend die een afgeronde opleiding hebben, hetgeen zich ook uit in de participatie op de arbeidsmarkt, die in veel gemeenten zo goed als nihil is. Ook de beheersing van het Nederlands is een probleem, maar aangezien de Roma òf EU-burger of stateloos zijn, zijn ze niet inburgeringsplichtig.

Bij het schoolverzuim speelt verder een rol dat in de Roma-cultuur meisjes zo vroeg mogelijk moeten huwen. De familie-eer mag niet op het spel worden gezet door na het bereiken van de vruchtbare leeftijd de school te bezoeken. Daarnaast speelt ook mee dat veel ouderen het nog steeds niet nodig vinden dat kinderen naar school gaan om te leren lezen en schrijven omdat de Roma geen schriftelij-

ke traditie kennen. Het Romanes, de taal van de Roma, is van oorsprong een spreektaal en geen schrijftaal.

'Roma-gemeenten' signaleren ook dat de lokale Roma-bevolking overlast veroorzaakt in de zin van geluids- en parkeeroverlast. Als gevolg van deze overlast zijn er veelvuldig burenruzies en slechte tot vijandige relaties met mensen uit de woonwijk. Ook overlast heeft een culturele achtergrond. Het komt regelmatig voor dat Roma-gezinnen andere familieleden uit binnen- en buitenland voor een lange periode opvangen. Huizen zijn niet berekend op langdurige inwoning door familie met talloze familieleden. Deze overbewoning leidt tot de bovengenoemde problemen".

Voor alle duidelijkheid: de auteur van deze analyse is een socialist, lid van de Nederlandse PvdA. Zijn openheid staat in schril contrast met de houding van de Europese Commissie en het Europees Parlement, die vanuit hun ivoeren torens grote theorieën verkondigen over discriminatie en racisme, maar die geen enkele voeling hebben met de realiteit van het terrein. Het grote probleem is dat precies die Europese Unie het asiel-en immigratiebeleid naar zich heeft toegetrokken, ten nadele van de lidstaten. En door het wegvallen van de controles aan de binnengrenzen hebben rondtrekkende

inbrekersbendes en andere vormen van georganiseerde criminaliteit vrij spel gekregen.

Sociale ontwrichting

Niet alle immigranten uit Oost-Europa zijn uitkeringstoeristen. Er zijn er ook die komen om te werken. Ook dat kan echter tot problemen leiden. Het niveau van de lonen ligt in de meeste Oost-Europese lidstaten ver onder het gemiddelde van de 'oude' lidstaten. Zo lag het gemiddelde bruto-jaarinkomen voor mensen die voltijds werken in ondernemingen met minstens tien personeelsleden in Bulgarije op 4.085 euro in 2009, in Roemenië op 5.450 euro en in Polen op 8.399 euro. In Denemarken bijvoorbeeld lag dat cijfer op 56.044 euro, in Nederland op 44.412 euro en in België op 40.698 euro²⁷.

Het is niet onbegrijpelijk dat mensen willen emigreren als ze op die manier aanzienlijk hun inkomen kunnen verhogen. Dat laat zich vooral voelen in de transportsector, de bouwsector en de horeca. Het probleem is dat velen bereid zijn te werken onder het geldende loonniveau in hun gastland. Ze verdienen immers nog altijd veel meer dan ze voor hetzelfde werk in hun eigen land zouden krijgen. Op die manier worden onze eigen werknemers uit de markt geprijsd.

27 *Europe in figures, Eurostat yearbook 2012*, tabel 5.3.1. Het cijfer voor België is van 2008: voor 2009 was er geen opgegeven.

De Britse krant *The Daily Mail* beschreef hoe in een land als Bulgarije een heuse *business* is ontstaan van agentschappen die arbeiders ronselen om te gaan werken in West-Europese landen²⁸. Slechts veertien van die agentschappen zijn erkend door het ministerie van Arbeid, maar daarnaast zijn er honderden die in de illegaliteit opereren, en schijnbaar zeer goede zaken doen. Niemand kan zeggen dat er geen organisatie zit achter de toevloed van Oost-Europeanen.

In september 2012 voerden vrachtwagenchauffeurs actie tegen de sociale dumping in hun sector. In vijf konvooien kwamen ze samen op de Heizel in Brussel. Ze protesteerden onder meer tegen de praktijk van transportbedrijven die een postbusbedrijf opstarten in een Oost-Europees land, met de bedoeling om daar chauffeurs in dienst te nemen tegen 'lokale' lonen. Door deze oneerlijke concurrentie komen heel wat jobs in eigen land in gevaar.

Frank Moreels, federaal secretaris van de Belgische Transportarbeidersbond (BTB), legde de actie als volgt uit in de krant *Het Nieuwsblad*²⁹: "De Oost-Europese chauffeurs werken

28 *The Daily Mail*, "The mafia bosses who can't wait to flood Britain with beggars", 18 februari 2013.

29 *Nieuwsblad.be*, "Vrachtwagenchauffeurs voeren voorlopig nog actie met de handrem op", 24 september 2012.

voor een derde tot de helft van ons loon. Bovendien worden zij minder gecontroleerd op rij- en rusttijden en gelden voor hen niet alle regels die wel voor onze chauffeurs gelden. Zo moeten Belgische chauffeurs die gevaarlijke stoffen willen vervoeren een zwaar examen afleggen, maar Oost-Europese chauffeurs krijgen dat bewijs voor een prikje. Die praktijken, en de werkonzekerheid die ze met zich meebrengen, zorgen voor veel ergernis bij de Belgische chauffeurs.”

De ironie wil dat de BTB een onderdeel is van de socialistische vakbond ABVV. De praktijken waartegen de BTB protesteerde, worden juist mogelijk gemaakt door het EU-beleid waar net de socialisten (en de andere traditionele politieke families) zo achter staan. Eén zwaluw maakt de lente niet.

De linkerzijde wil meer immigratie omdat dit de ‘diversiteit’ en de ‘multiculturele samenleving’ ten goede komt. Het is ook mooi meegenomen dat er op die manier heel wat potentiële linkse kiezers geïmporteerd worden.

Links is de objectieve bondgenoot van een zeker neoliberaal patronaat dat meer immigratie wil om kunstmatig de lonen te drukken. Samen vormen ze een coalitie tegen de samenleving: ze behartigen hun eigen belangen, en de gevolgen zijn voor de gewone man en vrouw.

Europese rechters bepalen mee het beleid

Door het Verdrag van Lissabon dat eind 2009 in werking trad, heeft de Europese Unie de bevoegdheid gekregen over de grootste delen van het asiel- en immigratiebeleid. De lidstaten kunnen nog maar een eigen beleid voeren naarmate dat past in het kraam van de Europese Commissie. Eind 2011 bijvoorbeeld wilde de Nederlandse regering strengere eisen stellen aan de gezinshereniging om de toestroom van buitenlandse steuntrekkers enigszins in te perken. De Europese Commissie liet echter weten dat de geplande maatregelen ingingen tegen de Europese regels. Toenmalig minister voor asiel en immigratie Gerd Leers probeerde dan een meerderheid van de andere lidstaten achter zich te krijgen om de regels te veranderen, maar vond geen meerderheid. Heel wat landen, onder meer de 12 lidstaten die bij de Europese Unie gekomen zijn na 2004, waren immers (nog) niet geconfronteerd met het probleem van de huwelijksimmigratie, en wilden zich niet mengen in een strijd die de hunne niet was. Het voorstel van de Nederlandse regering werd uiteindelijk ingetrokken.

Als de Nederlandse regering toch was doorgegaan met de geplande hervorming, dan zou dat ongetwijfeld geleid hebben tot een klacht

bij het Europees Hof van Justitie in Luxemburg. Dat Hof waakt over de toepassing van de Europese regelgeving, en heeft de neiging deze regelgeving nogal expansief te interpreteren. En zoals in elk rechtssysteem gaan de rechterlijke uitspraken op zich een bron van recht vormen. Dat zorgt allemaal voor de nodige problemen.

Bij wijze van voorbeeld: in februari 2009 oordeelde het Europees Hof van Justitie dat het voor vluchtelingen uit oorlogsgebieden die in Europa een verblijfsvergunning willen 'niet noodzakelijk' is om aan te tonen dat zij specifiek en persoonlijk worden bedreigd als zij teruggestuurd zouden worden. Een echtpaar uit Irak kon voor een Nederlandse rechtbank niet aantonen dat het persoonlijk gevaar zou lopen bij een terugkeer naar Irak, maar dat hoefde volgens het Europees Hof niet, wegens het bestaan van een 'algemener risico op schade' door de toestand in Irak. Dit merkwaardige vonnis heeft verregaande gevolgen, al was het maar omdat elke afgewezen asielzoeker afkomstig uit een crisisgebied het kan inroepen, en dus in feite vrijgesteld wordt van het leveren van elementen over zijn eigen situatie. Zowat heel het Midden-Oosten en heel Afrika zijn crisisgebied...

Het Europese Hof van Justitie verhinderde in maart 2011 de uitwijzing van uitgeprocedeerde

asielzoekers uit België omdat zij intussen twee kinderen kregen. Het ging om een Colombiaans gezin dat in 1999 aankwam in België. De asielaanvraag van de Colombianen werd geweigerd, maar ze bleven toch. Ook twee nieuwe aanvragen werden afgekeurd. Intussen kreeg het koppel hier nog twee kinderen, en die werden automatisch Belg. De gezinsuitbreiding was meteen hun redding. Het ganse gezin kreeg meteen een verblijfsvergunning en de vader moest ook een arbeidsvergunning krijgen, zo besliste het Europese Hof. Asielzoekers die erin slagen een kind op de wereld zetten binnen de EU, kunnen dus nooit meer uitgewezen worden. Zulke vonnissen hebben een aanzuigeffect voor nepvluchtelingen, en maken elk effectief asiel- en immigratiebeleid onmogelijk.

Naast het Europees Hof van Justitie, dat zijn zetel heeft in Luxemburg, is er het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) in Straatsburg. Dit mensenrechtenhof is, in tegenstelling tot het Hof van Justitie, geen EU-instelling. Het hangt af van de Raad van Europa, dat 47 lidstaten telt (waaronder Turkije en Rusland). Elke lidstaat van de Europese Unie is ook lid van de Raad van Europa. De uitspraken van het EHRM zijn bindend voor alle EU-lidstaten. Door de geplande toetreding van de Europese Unie tot het Europees Verdrag van

de Rechten van de Mens³⁰ zal de greep van het EHRM in de toekomst alleen maar toenemen, ondanks de steeds luider weerklinkende kritiek op de houding van het mensenrechtenhof. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is zich steeds meer beginnen gedragen als een 'gouvernement des juges', een regering van rechters. Magistraten die aan niemand verantwoording moeten afleggen, maken beslissingen ongedaan van nationale rechtbanken en - erger nog - van democratisch verkozen regeringen in de lidstaten. Ze gaan hiermee zwaar hun boekje te buiten. In asiel- en immigratiedossiers gedragen de 47 rechters van het EHRM zich als een soort bijkomend hof van beroep, wat nooit de bedoeling is geweest. Op die manier zetten ze de nationale regeringen, en dus ook de kiezers, buitenspel. Enkele voorbeelden.

De Somaliërs Abdisamad Adow Sufi en Abdi-aziz Ibrahim Elmi werden in Groot-Brittannië veroordeeld voor meerdere zware misdaden, zoals inbraken, overvallen en drugshandel (heroïne en cocaïne). Ze gingen in beroep tegen hun uitwijzing naar Somalië, verloren hun zaak opnieuw en trokken vervolgens naar het mensenrechtenhof in Straatsburg. Dat Hof gaf

30 Een constructie waarbij de EU zich, net zoals de lidstaten, als dusdanig onderwerpt aan het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de bevoegde rechtbank, het EHRM.

de Somalische misdadigers in juli 2011 gelijk, met als argument dat de situatie in de Somalische hoofdstad Mogadishu 'te gevaarlijk' was geworden, vooral omdat ze 'geen recente woonervaring in Somalië' hadden.

Het Hof had nog een extraatje in petto voor beide Somalische criminelen: Groot-Brittannië werd veroordeeld tot het betalen van respectievelijk 14.500 en 7.500 euro voor 'onkosten'. Dit waanzinnige vonnis (unaniem genomen door zeven rechters) dreigt door elke crimineel uit de Derde Wereld te worden ingeroepen om niet teruggestuurd te moeten worden.

Een vergelijkbaar verhaal is dat van de islamitische haatprediker Abu Qatada, die algemeen beschouwd wordt als de voormalige rechterhand van Osama bin Laden in Europa. Jordanië vraagt zijn uitlevering om hem te berechten voor terrorisme. Groot-Brittannië, waar Abu Qatada verblijft, wil dat verzoek inwilligen, maar van het EHRM mag dat niet omdat de haatbaard in Jordanië 'misschien' zou kunnen veroordeeld worden op basis van getuigenissen die via foltering afgelegd zijn. Het juridische getouwtrek duurt al meer dan tien jaar, en heeft de Britse belastingbetalers volgens de krant *The Daily Telegraph* van 8 mei 2012 al meer dan 3,7 miljoen euro gekost aan gerechtskosten, bewaking en sociale uitkeringen allerhande.

Ook België wordt regelmatig veroordeeld door het EHRM. De veroordeling in januari 2011 van de Belgische overheid door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens wegens het doorverwijzen van een Afghaanse asielzoeker naar Griekenland, maakt elk ernstig asielbeleid onmogelijk. De Afghaan in kwestie betrad de Europese Unie begin 2008 in Griekenland. Volgens de Europese Dublin II-regels moet het land waar de asielzoeker de Europese Unie binnenkwam, de aanvraag behandelen. Dublin II is van groot belang om *asiel-shopping* tegen te gaan (onder meer het aanvragen van asiel in verschillende lidstaten) en om de landen te responsabiliseren die op een lakse manier omspringen met de bewaking van de EU-buitengrenzen. Wegens vermeende Griekse tekortkomingen in de behandeling van asioldossiers, zetten de rechters van het EHRM het hele systeem van Dublin II op de helling.

Een andere ophefmakende uitspraak van het Europees mensenrechtenhof, eind 2011, ging over de veroordeelde moslimterrorist Nizar Trabelsi. De Belgische regering wilde deze Tunesiër uitleveren aan de Verenigde Staten, maar dat werd door het EHRM verhinderd uit vrees dat de rechten van de terrorist zouden geschonden worden in de VS...

Dergelijke vonnissen van wereldvreemde rechters in Luxemburg en Straatsburg - die aan

niemand verantwoording moeten afleggen - ondermijnen de democratie, de rechtsstaat en de openbare veiligheid in de lidstaten. Een systeem waarbij niet-verkozen rechters in plaats van het parlement zelf beginnen te bepalen welke wetten gelden, is een slecht systeem. De Britse premier David Cameron is de eerste regeringsleider die openlijk een diepgaande hervorming van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bepleit. Hij heeft gelijk, en hij verdient hierin alle steun.

Conclusies

De EU-bewindslieden die zich bezighouden met asiel en immigratie zijn wereldvreemd. Er gaapt een gigantische kloof tussen het beleid enerzijds en de realiteit van de echte wereld anderzijds, en daar zijn talloze voorbeelden van te leveren.

In een interview in de Franse krant *Le Monde*³¹ pleitte Cecilia Malmström, Europees commissaris voor Binnenlandse Zaken, voor nog méér immigratie. “Ik heb het gevoel, en dat wordt bevestigd door studies, dat de burger meer open staat dan sommige politici. Hij eist meer informatie en hij heeft het gevoel dat sommige strekkingen de werkelijkheid manipuleren. Diezelfde studies bevestigen trouwens dat immigratie voor politieke middens een belangrijker thema is dan voor de kiezers”.

Een heel merkwaardige stelling. Malström bevestigt dat er wel degelijk een kloof bestaat tussen het beleid en de publieke opinie, maar dan in omgekeerde richting: het is de burger die meer immigratie wil, en het zijn ‘politieke middens’ die dat tegenwerken. De modale burger komt als het ware niet aan zijn trekken door een tekort aan allochtonen, en voelt zich niet

31 ‘Cecilia Malmström : ‘L’immigration sera nécessaire pour l’Europe’, *Le Monde*, 10 juli 2012.

gehoord door de politiek... Toen commissaris Malmström naar haar bronnen (hoger genoemde studies) gevraagd werd³², bleek dat het om één studie gaat die betaald werd door... de Europese Commissie zelf. Als er dus effectief sprake is van het manipuleren van de realiteit, dan moet dat bij mevrouw Malmström zelf gezocht worden. De tekst van deze studie bleek overigens niet eens toegankelijk voor het publiek.

Een ander voorbeeld waaruit blijkt hoezeer de Europese Unie het contact met de realiteit is kwijtgeraakt, was de conferentie die in Brussel door het Europees Economisch en Sociaal Comité werd georganiseerd op 15 maart 2013, onder de titel 'Immigratie: een bron van welvaart en plichten voor Europa'. Ook ik was als spreker uitgenodigd. Ik wees erop dat de massa-immigratie van de jongste 30 jaar helemaal geen bron van welvaart heeft betekend, maar integendeel een enorme last legt op de 'ontvangende' landen, zowel sociaal-economisch als maatschappelijk-cultureel. Ik wees ook op het ontstaan van gettowijken in veel grote steden in West-Europa, waar werkloosheid en criminaliteit hoogtij vieren. Naast het Nyfer-rapport over de kostprijs van de immigratie in Nederland (besteld door de PVV van Geert Wilders) citeerde ik officiële cijfers van de VDAB waar-

32 Schriftelijke vraag van Philip Claeys aan de Commissie van 8 januari 2013.

uit blijkt dat de werkloosheidsgraad bij allochtonen vijfmaal hoger ligt dan bij Vlamingen. Het aanwezige publiek, bestaande uit vertegenwoordigers van de immigratie-industrie, hoorde het blijkbaar in Keulen donderen. De titel van de conferentie moest blijkbaar niet al te letterlijk worden genomen. Niemand weerlegde de cijfers. De moderator, de organisator van de conferentie, beperkte zich tot de mededeling dat het juist een grote verwezenlijking was dat culturele verschillen ‘overkomen’ waren. Maar culturele verschillen overbruggen of bewust negeren is niet hetzelfde. Het is niet omdat men zegt dat de verschillen overbrugd zijn – omdat men graag *wil* dat ze overbrugd zijn - dat dit in de echte wereld ook het geval is.

Helemaal in hetzelfde straatje is het schrappen van de term ‘illegale immigratie’ in officiële documenten van de Europese Unie. Toen het Amerikaanse persagentschap Associated Press bekendmaakte dat de term ‘illegale immigrant’ geschrapt wordt uit zijn stijlboek, verstuurde commissaris Malmström op 4 april 2013 twee enthousiaste berichten op Twitter. Eén ervan luidt: “De EU moet volgen. Ik heb bewerkstelligd dat de term ‘illegale immigrant’ uitgeroeid is uit alle commissiedocumenten. Geen mens is ooit ‘illegaal’”.

Er bestaan binnen de Europese Commissie (en trouwens ook binnen het Europees Parle-

ment³³) dus richtlijnen om zoveel mogelijk verhullende taal te gebruiken als het over illegale immigratie gaat. Vanaf nu moet er gesproken worden over 'irreguliere' immigranten of, als het van Malmström afhangt, 'mensen'³⁴. Blijkbaar moeten we nu dan spreken van legale immigranten enerzijds, en 'mensen' anderzijds (wat dan weer stigmatiserend kan zijn voor de legale immigranten). Dat dwangmatig eufemistisch taalgebruik doet enigszins denken aan de roman *1984* van George Orwell, waarin een fictieve totalitaire maatschappij beschreven wordt, en waarin het overheidsingrijpen in het taalgebruik - de *Newspeak* - een essentieel onderdeel vormt. Wat er ook van zij: illegale immigratie blijft illegale immigratie, welke naam men er ook aan geeft. Het probleem gaat jammer genoeg niet weg als men er een andere naam aan geeft.

Laten we wel wezen. Het Europees asiel- en immigratiebeleid is een mislukking geworden, net zoals 'Schengen.' De afspraak was dat de controles aan de binnengrenzen zouden ver-

33 Op 29 mei 2013 bijvoorbeeld verstuurdten ambtenaren van de commissie voor Burgerlijke Vrijheden, Justitie en Binnenlandse Zaken een e-mail aan de parlementsleden, verkozenen van het volk, met richtlijnen hoe de term 'illegaal' moet vermeden worden.

34 'Drop 'illegal immigrant' label, urges EU commissioner', *Publicserviceeurope.com*, 5 april 2013.

dwijnen, maar dat de buitengrenzen wel onder controle zouden blijven. Van dat laatste is niet veel terecht gekomen. Europol, Frontex en Eurojust schatten dat er jaarlijks 900.000 illegale vreemdelingen in de Schengenruimte komen. De Schengenruimte is te vergelijken met een ketting: het is de zwakste schakel die de sterkte van de ketting bepaalt. Zo ook bepalen de lidstaten met de meest poreuze buitengrenzen (en/of het meest lakse beleid) de normen voor de andere lidstaten. Spanje bijvoorbeeld heeft ooit in één klap 700.000 illegale vreemdelingen geregulariseerd: zoiets heeft - gezien het vrije verkeer van personen - ook gevolgen voor de andere lidstaten. Het gaat zelfs zo ver dat Italië 'vluchtelingen' bleek door te sturen naar Duitsland, voorzien van 500 euro voor de reiskosten en een reispas waardoor ze drie maanden lang volkomen legaal naar eender welk Schengenland kunnen doorreizen³⁵. Dat was zeker geen alleenstaand geval: de zuidelijk gelegen EU-landen willen liefst zoveel mogelijk vreemdelingen zien vertrekken naar de noordelijke landen.

De EU-richtlijnen over asiel en immigratie worden altijd zo opgesteld dat ze gelden als minimumnormen ten voordele van vreemdelingen. De lidstaten mogen, indien ze dat willen, nog meer rechten toekennen aan vreemdelingen,

35 "Italië betaalt vluchtelingen om door te reizen naar Duitsland", *De Standaard*, 29 mei 2013.

maar nooit minder. Toen de Nederlandse regering bijvoorbeeld strengere normen voor huwelijksimmigratie wilde invoeren om de vele misbruiken tegen te gaan, kreeg ze daarvoor alle mogelijke tegenkanting van de Europese Unie. De regels veranderen bleek niet mogelijk, want slechts een handvol andere lidstaten waren bereid om Nederland te steunen. De meeste lidstaten waren gewoon niet geïnteresseerd in een wijziging, omdat zij niet (of in mindere mate) met het probleem geconfronteerd worden. Toch hebben zij ervoor gezorgd dat de Nederlanders niet de hervormingen konden doorvoeren die zij noodzakelijk achtten.

Vanuit democratisch oogpunt zijn dergelijke toestanden onaanvaardbaar. Als kiezer kan men geen enkele invloed meer uitoefenen op het beleid. Een met een democratische meerderheid tot stand gekomen voorstel wordt in de kiem gesmoord door andere landen, die daar niets mee te maken hebben. Zo wordt het voor een regering onmogelijk om nog een eigen beleid te kunnen voeren, met eigen oplossingen voor eigen problemen. Niet alleen lost de Europese Unie dus geen problemen op, ze is een onderdeel van de problemen.

In theorie leek het vrije verkeer van personen een mooi idee. Toeristen, studenten, zakenmensen zouden van het ene EU-land naar het andere kunnen reizen zonder controles en

andere belemmeringen aan de grenzen. In de praktijk is Schengen echter een zegen gebleken voor illegale vreemdelingen, voor mensenhandelaars, voor rondtrekkende inbrekersbendes en andere misdaadgroepen.

De lidstaten moeten opnieuw hun grenzen kunnen beschermen, en hun eigen asiel- en immigratiebeleid kunnen voeren. Ze moeten zelf kunnen bepalen wie op hun grondgebied komt, en onder welke voorwaarden. Zoiets is essentieel voor elk land dat daadwerkelijk zijn soevereiniteit wil uitoefenen.

Het Schengenverdrag moet dus opgezegd worden. En wat sommigen ook zullen beweren, dat hoeft niet het einde van de wereld te betekenen. Op drukke momenten kan er aan sommige grensovergangen wat ongemak ontstaan, maar dat weegt niet op tegen de voordelen van gecontroleerde grenzen. Wie nu een vliegtuig neemt naar een ander Schengenland, moet (om veiligheidsredenen) ook zijn identiteitspapieren voorleggen, en dat is geen onoverkomelijk probleem.

Geen enkel land is overigens verplicht om zijn grenzen actief te controleren. Het is perfect mogelijk dat sommige landen clusters gaan vormen die hun onderlinge binnengrenzen niet of minder controleren. Zoiets is bijvoorbeeld denkbaar onder de Scandinavische landen.

Ook hoeft het controleren van een grensovergang niet te betekenen dat alle auto's en hun inzittenden worden gecontroleerd. Er kan ook met steekproeven gewerkt worden. Er kan geselecteerd worden aan de hand van profielen. Er kan een beroep gedaan worden op technologische hulpmiddelen zoals camera's die nummerplaten herkennen, enzovoort.

Europese landen kunnen ook zonder Schengen en zonder het gemeenschappelijke asiel- en immigratiebeleid blijven samenwerken. Ze kunnen bijvoorbeeld samen akkoorden sluiten met andere landen over de terugname van illegale vreemdelingen. Ze kunnen elkaar ter hulp schieten in geval van grote problemen bij de bewaking van grenzen. Belangrijk is dat deze samenwerking op vrijwilligheid is gebaseerd.

De essentie is dat elk land in de huidige Europese Unie opnieuw de controle krijgt over zijn eigen grenzen en grondgebied, zonder inmenging van onverkozen bureaucraten vanuit hun ivoren torens in Brussel, Luxemburg en Straatsburg. Het is de enige manier om problemen als illegale immigratie en uitkeringstoerisme aan te pakken. Het is de enige manier om de immigratiestroom om te keren, en opnieuw baas te worden in eigen land.

Volg Philip Claeys

Op Twitter @Philip_Claeys

Op Facebook

philipclaeys.org

De uitsluitende verantwoordelijkheid van deze publicatie berust bij de auteur, en het Europees Parlement is niet aansprakelijk voor enig gebruik dat kan worden gemaakt van de erin vervatte informatie.

BINNEN ZONDER BELLEN

Europees parlements lid Philip Claeys (Vlaams Belang) beschrijft hoe het feitelijke wegvallen van de binnengrenzen in de Europese Unie de immigratiestroom nog groter en oncontroleerbaarder heeft gemaakt. Het asiel- en immigratiebeleid van de EU is geen oplossing voor het probleem, het is een onderdeel van het probleem. Elk land moet dus opnieuw zelf kunnen bepalen wie het op zijn grondgebied toelaat. Zonder 'Europese' bemoeizucht. Het is de enige manier om de immigratiestroom om te keren, en baas te worden in eigen land.

INFORMATIE VAN
NIET-FRACTIEGEBONDEN
EUROPEES PARLEMENTSLID

Philip Claeys

www.philipclaeys.org